FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 25 april 2001 *

I mål T-244/00,

Coillte Teoranta, Dublin (Irland), företrätt av G. French, solicitor, P. Gallagher, SC, och N. Hyland, barrister, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av M. Niejahr och K. Fitch, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2000/449/EG av den 5 juli 2000 om undantagande från gemenskapsfinansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ)(EGT L 180, s. 49), i den mån beslutet från nämnda finansiering undantar de utgifter som det godkända irländska utbetalningsstället uppgett avseende stöd till beskogning,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Azizi samt domarna K. Lenaerts och M. Jaeger,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Den 30 juni 1992 antog rådet förordning (EEG) nr 2080/92 om en gemenskapsordning för stöd till skogsbruksåtgärder inom jordbruket (EGT L 215, s. 96; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 234).

2 I artikel 1 i denna förordning föreskrivs att detta stöd medfinansieras av garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ).

3 Artikel 2 innehåller följande bestämmelser:

"1. Stödordningen får omfatta följande:

...

c) Ett årligt bidrag per hektar för att täcka det inkomstbortfall som uppkommer på grund av beskogning av jordbruksmark.

...

b) Det stöd som avses i punkt 1 c finansieras av gemenskapen endast om det beviljas

— jordbrukare som inte deltar i det system för förtidspensionering som inrättas genom förordning (EEG) nr 2079/92 av den 30 juni 1992 om införande av en stödordning i gemenskapen för förtidspensionering inom jordbruk,

— varje annan fysisk eller [privaträttslig] juridisk person.

...”

Bakgrund till tvisten

4 Med stöd av artikel 2.1 c i förordning nr 2080/92 utbetalade de irländska myndigheterna till sökanden — ett företag bildat enligt irländsk rätt som är verksamt inom skogssektorn — stöd under 1997 och 1998 med ett belopp av 2 871 261,26 euro respektive 1 973 084,09 euro, vilket var avsett att kompensera inkomstförluster till följd av beskogning av jordbruksmark.

5 I skrivelse av den 3 augusti 1999 gav kommissionen de irländska myndigheterna följande upplysningar:

”...

Kommissionens generaldirektorat anser att [sökanden] är ett offentligt organ och att den inte har rätt till stödet i enlighet med artikel 2.2 b i förordning nr 2080/92. De utbetalningar som gjorts till [sökanden] ingår följaktligen inte i den medfinansiering av gemenskapen som föreskrivs inom ramen för beskogningsprogrammet.

...

För att göra det möjligt att fastställa korrigeringsbeloppet uppmanas de nationella myndigheterna att upplysa kommissionen om de stödbelopp som har utbetalats till [sökanden] under följande perioder: 01.08.96—15.10.96, 16.10.96—15.10.97 och 16.10.97—15.10.98. Budgetåret 1999 skall behandlas i enlighet med förfarandet för avslut av räkenskaper inom föreskriven tid."

6 Den 5 juli 2000 fattade kommissionen, på grundval av artikel 5.2 c i rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT L 94, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 3, s. 23), beslut 2000/449/EG om undantagande från gemenskapsfinansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) (EGT L 180, s. 49), på grund av att de inte står i överensstämmelse med gemenskapsreglerna (nedan kallat det ifrågasatta beslutet). Utgifterna i fråga anges i en bilaga till detta beslut.

7 Bland dessa utgifter finns de som uppgetts av det godkända irländska utbetalningsstället avseende det stöd för beskogning på 2 871 261,26 euro och 1 973 084,09 euro som utbetalats av detta organ under 1997 respektive 1998. I beslutet anges att detta stöd inte skall finansieras av gemenskapen.

Förfarandet

8 Sökanden har, genom ansökan som ingavs till förstainstansrättens kansli den 14 september 2000, väckt talan om ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet till den del det innebär att de utgifter som avses i föregående punkt undantas från gemenskapsfinansiering. Irland har samtidigt väckt en talan med samma föremål vid domstolen (mål C-339/00).

9 I en särskild handling, som ingavs till förstainstansrättens kansli den 16 januari 2001, framställde kommissionen en invändning om rättegångshinder med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Sökanden inkom med yttrande över denna invändning den 28 februari 2001.

10 Genom skrivelse ställd till förstainstansrättens kansli den 7 mars 2001 begärde Irland att få tillåtelse att intervenera till stöd för sökandens yrkanden.

Parternas yrkanden

11 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den del av det ifrågasatta beslutet som från gemenskapsfinansiering undantar utgifter som verkställts av Irland som stöd för icke stödberättigad beskogning,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Kommissionen har framställt en invändning om rättegångshinder och yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan om ogiltigförklaring då det är uppenbart att den skall avvisas,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Sökanden har i sitt yttrande över denna invändning yrkat att invändningen skall ogillas.

Upptagande till sakprövning

14 Enligt artikel 111 i förstainstansrättens rättegångsregler kan förstainstansrätten när det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning eller att talan helt saknar rättslig grund, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling. Detta är fallet då det är uppenbart att en talan om ogiltigförklaring inte kan upptas till sakprövning enligt domstolens rättspraxis (se analogt domstolens dom av den 1 juli 1999 i mål C-155/98 P, Alexopoulou mot kommissionen, REG 1999, s. I-4069, punkterna 13—15).

15 Förstainstansrätten anser att handlingar i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar och beslutar med tillämpning av denna artikel att avgöra målet utan ytterligare behandling.

Parternas argument

16 Kommissionen har hävdat att sökanden inte uppfyller de villkor som fastställs i artikel 230 fjärde stycket EG för att kunna föra talan om ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet.

17 Kommissionen har till att börja med understrukit att det nämnda beslutet inte riktar sig till sökanden.

18 Kommissionen har sedan gjort gällande att sökanden enligt rättspraxis (domstolens dom av den 7 juli 1987 i de förenade målen 89/86 och 91/86, Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen, REG 1987, s. 3005, punkterna 9—15, och förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i mål T-54/96, Oleifici Italiani och Fratelli Rubino mot kommissionen, REG 1998, s. II-3377, punkt 51) inte kan anses som direkt och personligen berörd av beslutet.

19 Kommissionen har hävdat att sökandens situation är identisk med den för sökandena i det mål som gett upphov till domen i det ovannämnda målet Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen. Den har endast i det ifrågasatta beslutet konstaterat att FEOGA inte kan finansiera det belopp som utbetalats av de irländska myndigheterna till sökanden 1997 och 1998. I artikel 8 i förordning nr 729/70 föreskrivs visserligen att myndigheterna skall återkräva belopp som gått förlorade till följd av oegentligheter eller oaktsamhet. Detta krav bör emellertid tillämpas i enlighet med bestämmelserna i irländsk rätt. Under dessa villkor ankommer det på ovannämnda myndigheter att mot bakgrund av dessa bestämmelser och möjlighet till överprövning hos de nationella domstolarna bestämma om det finns anledning att begära att sökanden skall återbetala stödet.

20 Det ifrågasatta beslutet rör dessutom endast de belopp som de irländska myndigheterna utbetalade till sökanden 1997 och 1998. Det har inga bindande rättsverkningar för de senare åren.

21 Kommissionen har tillagt att den av sökanden åberopade skillnaden mellan förevarande mål och det ovannämnda målet Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen, beror på att det sistnämnda målet har tolkats på ett felaktigt sätt.

Kommissionen har anfört att sökandena i det målet uppgav att de var direkt berörda av det ifrågasatta beslutet eftersom de franska myndigheterna som villkor för att det omtvistade stödet skulle beviljas hade uppställt att detta skulle finansieras av EUGFJ. Sökandena hävdade att återkravet av stödet under dessa förhållanden var en direkt följd av kommissionens beslut, tvärtemot den hypotes enligt vilken den berörda medlemsstaten, efter ett beslut av kommissionen genom vilket vissa utgifter undantas från gemenskapsfinansiering, beslutar om huruvida det är lämpligt att indriva de omtvistade beloppen. Domstolen uttalade emellertid att denna skillnad inte hade någon betydelse för att avgöra frågan huruvida talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut skulle upptas till prövning.

22 Sökanden har bestritt att kommissionens uppfattning är riktig och har hävdat att talan kan upptas till sakprövning.

23 Sökanden har gjort gällande att den berörs direkt och personligen av den del i det ifrågasatta beslutet som den yrkar ogiltigförklaring av.

24 Sökanden har gjort gällande att denna del av det ifrågasatta beslutet grundas på den omständigheten att kommissionen anser att sökanden är ett offentligrättsligt organ som, med tillämpning av artikel 2.2 b i förordning nr 2080/92, inte kan beviljas stöd för inkomstbortfall som uppkommer på grund av beskogning av jordbruksmark. Genom ett sådant övervägande är det endast sökandens situation som avses. Sökanden är således direkt berörd av det ifrågasatta beslutet.

25 Sökanden är dessutom direkt berörd av detta beslut i den mening som avses i rättspraxis (förstainstansrättens beslut av den 12 januari 1995 i mål T-85/94, Branco mot kommissionen, REG 1995, s. II-45, punkt 26, och domstolens dom av den 5 maj 1998 i mål C-386/96 P, Dreyfus mot kommissionen, REG 1998, s. I-2309, punkt 43).

26 Genom det ifrågasatta beslutet förbjuds, enligt sökanden, de irländska myndigheterna att utbetala gemenskapsstöd som dessa är skyldiga sökanden för perioden mellan 1993 och 1999, särskilt för åren 1997 och 1998, vilken utbetalning avbröts av nämnda myndigheter i november 1999. Genom beslutet hindrades även dessa myndigheter att till sökanden utbetala det stöd som denna skulle ha varit berättigad till fram till och med 2013.

27 För övrigt kan, enligt sökanden, de irländska myndigheterna på grundval av det ifrågasatta beslutet kräva att sökanden återbetalar det stöd som avses i nämnda beslut.

28 Sökanden har gjort gällande att de irländska myndigheterna inte har något utrymme för skönsmässig bedömning i förevarande fall. Det ifrågasatta beslutet grundas, i den mån det avser stöd som har utbetalats till sökanden, på fastställandet av ett åsidosättande av gemenskapsrätten som är förbundet med den omständigheten att sökanden inte uppfyller det villkor som föreskrivs i artikel 2.2 b i förordning nr 2080/92 och därför inte är berättigad till stöd för inkomstbortfall enligt denna förordning. Att utbetalningen av stöd till sökanden upphör är en följd av den skrivelse som kommissionen ställt till de irländska myndigheterna den 3 augusti 1999 och på vilken det ifrågasatta beslutet, i den mån det avser sökanden, uppenbarligen grundas.

29 Av denna skrivelse följer att kommissionen har för avsikt att bedöma de belopp som utbetalades till sökanden 1999 på samma sätt som de som avses i det ifrågasatta beslutet. Då det inte finns några omständigheter som visar att det är möjligt att kommissionen ändrar sitt ställningstagande i detta avseende är det svårt att göra gällande att motiveringen till detta beslut, avseende att gemenskapsrätten inte iakttagits, är giltig endast för utgifter som berörs av denna. Dessutom kräver ett korrekt genomförande av det ifrågasatta beslutet av de irländska myndigheterna, under förutsättning att detta är giltigt, att dessa myndigheter såväl tar konsekvenserna av beslutet avseende det stöd som

utbetalats mellan 1996 och 1998 som definitivt beslutar att inte utbetala det stöd vars utbetalning upphörde i november 1999 samt att de avstår från alla senare utbetalningar av stöd.

30 Sökanden har gjort gällande att utbetalningen av stöd som inte har betalats till följd av kommissionens skrivelse av den 3 augusti 1999 utgör ett uppenbart åsidosättande av det ifrågasatta beslutet, vilket enligt sökanden omfattas av en laglighetspresumtion, och ett åsidosättande från de irländska myndigheternas sida av de skyldigheter som de har enligt artikel 10 EG. Sökanden har tillagt att om de irländska myndigheterna fortsätter att utbetala gemenskapsstöd till sökanden trots att kommissionen ansett att den inte har rätt till detta och uttalat sin avsikt att återkräva de belopp som redan utbetalats 1999, åsidosätter de medlemsstaternas skyldighet att underlätta uppnåendet av gemenskapens mål och att avhålla sig från varje åtgärd som kan hindra fullföljandet av dessa mål.

31 Under dessa omständigheter kan det utrymme för skönsmässig bedömning som de irländska myndigheterna har för att utbetala det indragna stödet och framtida stöd endast utövas med åsidosättande av gemenskapsrätten. Av detta följer att de åtgärder som dessa myndigheter skall genomföra till följd av det ifrågasatta beslutet får en automatisk karaktär eller att det åtminstone inte råder något tvivel om resultatet av dessa åtgärder. Sökanden skall således anses som direkt berörd av detta beslut (förslag till avgörande av generaladvokaten M. Warner inför domstolens dom av den 18 november 1975 i mål 100/74, CAM mot kommissionen, REG 1975, s. 1393, 1410, och domen i det ovannämnda målet Dreyfus mot kommissionen, punkt 44).

32 Sökanden har vidare gjort gällande att dess situation skiljer sig från situationen för sökandena i de mål som gett upphov till domarna i de ovannämnda målen Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen och Oleifici Italiani och Fratelli Rubino mot kommissionen.

33 I det första målet gjorde sökandena gällande att kommissionens beslut att vägra att låta det omtvistade stödet finansieras av EUGFJ hade fått direkta återverkningar på deras situation av det skälet att de berörda nationella myndigheterna till följd av detta beslut hade använt sig av möjligheten, vilken de förbehållit sig vid beviljandet av stödet, att kräva återbetalning av beloppen. Domstolen uttalade att kommissionens beslut visserligen hade föranlett nämnda myndigheter att återkräva de utbetalda beloppen, men att detta återkrav inte var en direkt följd av själva beslutet utan av den omständigheten att dessa myndigheter för slutligt beviljande av stöd uppställt villkoret att detta skulle finansieras av EUGFJ. Domstolen ansåg därför att talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut inte kunde upptas till prövning. I förevarande fall upphörde emellertid de irländska myndigheterna med att utbetala stöd till sökanden utan att något sådant villkor hade uppställts. Detta upphörande var en direkt följd av det ifrågasatta beslutet. Det ifrågasatta beslutet påverkade således sökanden direkt.

34 Sökanden har tillagt att de överväganden som domstolen utvecklat i domen i det ovannämnda målet Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen om det rättsliga skydd som näringsidkare garanteras genom tillgängliga rättsmedel vid de nationella domstolarna uteslutande gäller i fråga om beslut av de berörda nationella myndigheterna att kräva återbetalning av stöd som redan utbetalats. Däremot är det inte möjligt för sökanden att genom ett nationellt domstolsförfarande få de irländska myndigheterna att utbetala stöd som sökanden är berättigad till för perioden mellan 1993 och 1998, särskilt för åren 1997 och 1998, samt framtida stöd. De nationella domstolarna kan ge myndigheterna i fråga ett åläggande med denna innebörd efter att ha fastställt att det ifrågasatta beslutet är ogiltigt, vilket de inte har behörighet att göra enligt domstolens rättspraxis (domstolens dom av den 22 oktober 1987 i mål 314/85, Foto-Frost, REG 1987, s. 4199; svensk specialutgåva, volym 9, s. 233).

35 Sökanden har vidare gjort gällande att den medlemsstat som är i fråga i förevarande fall har bestritt lagligheten av det ifrågasatta beslutet vid domstolen.

Även denna omständighet skiljer detta mål mot det ovannämnda målet Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen, i vilket de berörda nationella myndigheterna krävde återbetalning av det omtvistade stödet utan att de dessförinnan bestritt lagligheten av det beslut som avsåg detta stöd.

36 Vad avser det ovannämnda målet Oleifici Italiani och Fratelli Rubino mot kommissionen har sökanden angett att den ifrågasatta rättsakten i detta mål var en skrivelse från kommissionen som uppmanade de italienska myndigheterna att tillfälligt stoppa utbetalningarna av gemenskapsstöd inom olivoljesektorn. Enligt sökanden uttalade förstainstansrätten att denna skrivelse inte medförde några bindande rättsverkningar i förhållande till de italienska myndigheterna eftersom den inte hade något direkt inflytande på de senares agerande. Förstainstansrätten angav vidare att denna skrivelse inte fått någon omedelbar följd i fråga om de löpande ekonomiska förbindelserna mellan de italienska myndigheterna och EUGFJ. EUGFJ hade fortsatt att utbetala månatliga förskott på de omtvistade utgifterna för lagring av olivolja. Förstainstansrätten drog slutsatsen att den omtvistade skrivelsen inte fått några bindande rättsverkningar som direkt kunde påverka sökandenas intressen. Enligt sökanden står det däremot i förevarande fall klart att det ifrågasatta beslutet hade rättsverkningar och ett direkt inflytande på de berörda nationella myndigheternas agerande.

Förstainstansrättens bedömning

37 Enligt artikel 230 fjärde strecksatsen EG får varje fysisk eller juridisk person på samma villkor väcka talan mot ett beslut som är riktat mot honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

38 I förevarande fall följer det av artikel 2 i det ifrågasatta beslutet att det är riktat till medlemsstaterna.

39 Under dessa omständigheter finns det anledning att kontrollera om sökanden, som inte kan anses som mottagare av det ifrågasatta beslutet i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG, kan väcka en talan om ogiltigförklaring av nämnda beslut av det skälet att den berörs direkt och personligen av beslutet.

40 För att visa att den är direkt berörd av det ifrågasatta beslutet har sökanden i första hand gjort gällande att de irländska myndigheterna på grundval av detta beslut från sökanden kan återkräva det stöd som den erhållit 1997 och 1998. Sökanden har i andra hand anfört att de underliggande skälen till kommissionens beslut att från gemenskapsfinansiering undanta utgifter som hänför sig till det stöd som har utbetalats till sökanden 1997 och 1998 även gäller för det stöd som sökanden erhöll 1999, varför det ifrågasatta beslutet direkt påverkar dess rättsliga situation även vad avser det senare stödet. I tredje hand har sökanden gjort gällande att det ifrågasatta beslutet, med beaktande av de skäl som ligger till grund för beslutet vad avser de utgifter som uppgetts av de irländska myndigheterna, innebär att dessa myndigheter förbjuds att utbetala stöd till sökanden för perioden mellan 1993 och 1998, särskilt för åren 1997 och 1998, vars utbetalning upphörde i november 1999, samt det stöd som den hade rätt att erhålla till och med 2013.

41 Vad för det första avser det stöd som avses i det ifrågasatta beslutet, erinrar förstainstansrätten om att domstolen i det ovannämnda målet Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen — vilket är analogt med förevarande mål — som rörde en talan om ogiltigförklaring som väckts av mottagarna av gemenskapsstöd mot kommissionens beslut att vägra att låta EUGFJ finansiera detta stöd, ansåg att ett sådant beslut endast rör det ekonomiska förhållandet mellan kommissionen och den berörda medlemsstaten (punkt 9 i domen).

42 Domstolen uttalade (punkterna 11 och 12 i domen) följande:

"[E]nligt gemenskapens institutionella system och de regler som styr relationerna mellan gemenskapen och medlemsstaterna, ankommer det på de senare, i avsaknad av en motsatt gemenskapsrättslig bestämmelse, att inom sina territorier svara för att gemenskapsbestämmelserna genomförs, särskilt inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken (dom av den 21 september 1983 i mål 205/82—215/82, Deutsche Milchkontor m.fl., REG 1983, s. 2633; svensk specialutgåva, volym 7, s. 233). Vad närmare bestämt avser de finansieringsåtgärder som vidtagits inom ramen för denna politik, åligger det medlemsstaterna enligt artikel 8 i förordning nr 729/70... att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att indriva belopp som förlorats till följd av oegentligheter eller försumlighet.

Vad avser det stödsystem som inrättats inom ramen för den gemensamma organisationen av de marknader som avses i förevarande mål, ankommer det således på de nationella myndigheterna att genomföra gemenskapsbestämmelserna och att i förhållande till de berörda ekonomiska aktörerna fatta nödvändiga individuella beslut. Vid detta genomförande skall medlemsstaterna handla i enlighet med de regler och villkor som föreskrivs i den nationella lagstiftningen med undantag för de gränser som fastställts i gemenskapsrätten (se domstolens dom av den 6 juni 1972 i mål 94/71, Schlüter & Maack, REG 1972, s. 307 och det ovannämnda målet Deutsche Milchkontor."

43 Domstolen ansåg att det ifrågasatta beslutet inte direkt påverkade sökandenas rättsliga situation och avvisade deras talan (punkterna 14 och 15 i domen).

44 Såsom generaladvokaten Cruz Vilaça betonade i sitt förslag till avgörande i domen i det ovannämnda målet Étoile commerciale och CNTA mot kommissio-

nen (REG 1997, s. 3012, punkterna 59 och 60), har ett beslut om utgifter som verkställts av medlemsstaterna gentemot ekonomiska aktörer en deklaratorisk och icke konstitutiv funktion, eftersom de direkta effekterna i förhållande till dessa aktörer är resultatet av beslut från nationella interventionsorgan med utövande av deras befogenheter. Kommissionen har i allmänhet inte någon befogenhet att direkt påverka ett beslut om huruvida ett stöd skall beviljas eller inte och det är följaktligen inte möjligt för densamma att ålägga nationella organ att vidta konkreta individuella åtgärder.

45 I förevarande fall begränsar sig kommissionen, i det ifrågasatta beslutet, till att från gemenskapsfinansiering undanta, eftersom gemenskapsreglerna inte har iakttagits, en rad utgifter vid de godkända utbetalningsställena i medlemsstaterna vilka uppgetts skall finansieras genom garantisektionen vid EUGFJ, särskilt ett belopp på 2 871 261,26 euro för räkenskapsåret 1997 och 1 973 084,09 euro för räkenskapsåret 1998, som uppgavs av det irländska godkända utbetalningsstället. Såsom framgår av rubriken till det ifrågasatta beslutet avser detta endast de ekonomiska förbindelserna mellan EUGFJ och medlemsstaterna, i förevarande fall Irland. Till skillnad från den praxis som normalt följs av kommissionen i fråga om rättsstridigt stöd som förklarats oförenligt med den gemensamma marknaden eller utgifter som inte skall finansieras av Europeiska socialfonden, innehåller beslutet inte någon bestämmelse som gör att de nationella organen i fråga skall återkräva de belopp som anges i bilagan från stödmottagarna, i förevarande fall från sökanden. Ett korrekt genomförande innebär endast att den berörda medlemsstaten till EUGFJ återbetalar de belopp som motsvarar de utgifter som undantagits från gemenskapsfinansiering.

46 Även med beaktande, med hänsyn till kommissionens skrivelse av den 3 augusti 1999 (se ovan punkt 5), vilken åberopats av sökanden, av den omständigheten att det ifrågasatta beslutet motiveras — vad avser de utgifter som enligt de irländska myndigheterna skall finansieras genom EUGFJ för räkenskapsåren 1997 och 1998 — med den omständigheten att sökanden, som är mottagare av det omtvistade stödet, är en offentligrättslig juridisk person som inte enligt artikel 2.2 b i förordning nr 2080/92 är berättigad till det stöd som avses i

punkt 1 c i denna artikel, kan konstateras att kommissionen i det ifrågasatta beslutet som enda följd av denna omständighet undandrar nämnda avgifter från gemenskapsfinansiering. Den knyter inte någon bindande juridisk rättsverkan till denna omständighet i förhållande till sökanden.

47 Under dessa omständigheter är återbetalningen av det gemenskapsstöd som utbetalats till sökanden 1997 och 1998 inte en direkt följd av det ifrågasatta beslutet utan av den handling som nämnda myndigheter vidtagit i detta syfte med stöd av sin nationella lagstiftning för att uppfylla de skyldigheter som följer av gemenskapslagstiftningen på området (se i detta avseende dom i det ovannämnda målet Deutsche Milchkontor, punkterna 19 och 20 och det ovannämnda förslaget till avgörande av generaladvokat Cruz Vilaça i målet Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen, punkterna 48—52).

48 I detta avseende kan det inte uteslutas att särskilda omständigheter kan leda till att de berörda nationella myndigheterna avstår från att kräva återbetalning av det omtvistade stödet från stödmottagaren och själva bär kostnaden för de belopp som skall återbetalas till EUGFJ och som de felaktigt ansett sig tillåtna att utbetala (se domstolens dom av den 7 februari 1979 i mål 11/76, Nederländerna mot kommissionen, REG 1979, s. 245, punkt 8, och det ovannämnda förslaget till avgörande av generaladvokat Cruz Vilaça i målet Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen, punkt 54).

49 Det skall tilläggas att de ekonomiska aktörernas skydd mot individuella beslut av de nationella organen kan garanteras på ett effektivt sätt genom de rättsmedel som finns tillgängliga vid de nationella domstolarna, vilka i förekommande fall, enligt artikel 234 EG, kan begära ett förhandsavgörande från domstolen när de är osäkra på huruvida de gemenskapsbestämmelser som åberopats till stöd för sådana individuella beslut är giltiga eller på hur de skall tolkas (se domen i det ovannämnda målet Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen, punkt 14, och förslaget till avgörande av generaladvokaten Cruz Vilaça i samma mål, punkt 53).

50 Till stöd för att principerna i domen i det ovannämnda målet Étoile commerciale och CNTA mot kommissionen inte är tillämpliga i förevarande fall, har sökanden gjort gällande att det finns en skillnad mellan det målet och förevarande mål. Sökanden har gjort gällande att domstolen i det målet drog slutsatsen att det ifrågasatta beslutet inte direkt påverkade sökandenas rättsliga situation av det skälet att återkravet från det nationella organet i fråga inte var en direkt följd av denna rättsakt, utan av det samband som detta organ ansåg fanns mellan slutligt beviljande av detta stöd och finansieringen av stödet av EUGFJ. Sökanden har gjort gällande att ett sådant samband inte förekommer i detta fall.

51 Domstolen konstaterar emellertid att den analys som återfinns i punkterna 41—43 ovan, vilken domstolen gjorde i det ovannämnda målet CNTA mot kommissionen, i ännu högre grad gör sig gällande i en situation i vilken, såsom i förevarande fall, det inte framstår som om de nationella myndigheterna i fråga, när de beviljade stödet, förbehöll sig rätten att kräva återbetalning av stödmottagaren, om kommissionen skulle besluta att stödet skulle undantas från gemenskapsfinansiering och nämnda besluts inverkan på ett eventuellt återkrav av det omtvistade stödet följaktligen är ännu mer indirekt än det ifrågasatta beslutet i det ovannämnda målet.

52 Den omständigheten, vilken sökanden gjort gällande, att Irland, till skillnad från den medlemsstat som var i fråga i det sistnämnda målet, i förevarande mål bestritt rättsenligheten av kommissionens beslut att undanta de omtvistade utgifterna från gemenskapsfinansiering, är inte av den karaktären att den motsäger den analys som ges i punkterna 41—51 ovan.

53 Vad för det andra avser det stöd som utbetalades till sökanden 1999, är det tillräckligt att fastställa att kommissionen i det ifrågasatta beslutet begränsar sig till att från gemenskapsfinansiering undanta de utgifter som uppgetts av det irländska godkända utbetalningsstället och som hänför sig till räkenskapsåren 1997 och 1998. Nämnda beslut påverkar inte de irländska myndigheternas utgifter avseende det stöd som utbetalats under räkenskapsåret 1999. För ett korrekt genomförande av beslutet krävs varken att de irländska myndigheterna

till EUGFJ återbetalar de belopp som hänför sig till de senare utgifterna eller att sökanden återbetalar det stöd som dessa utgifter avser. Såsom följer av kommissionens skrivelse av den 3 augusti 1999 (se ovan punkt 5) skall utbetalningarna av stöd som hänför sig till räkenskapsåret 1999 utgöra föremål för ett särskilt förfarande och ett särskilt beslut.

54 Under dessa omständigheter kan, även med beaktande av att skälen i det ifrågasatta beslutet också kan tillämpas på de irländska myndigheternas utgifter avseende räkenskapsåret 1999, det inte anses som om nämnda beslut direkt påverkar sökandens rättsliga situation i den mån det rör det stöd som utbetalats till denna under det senaste räkenskapsåret.

55 Dessutom kan sökanden erhålla skydd mot en eventuell begäran från de irländska myndigheterna att återbetala det stöd som utbetalats till sökanden 1999 genom att använda sig av tillgängliga rättsmedel vid de nationella domstolarna på de villkor som anges i punkt 49 ovan.

56 Vad för det tredje gäller stöd som hänför sig till perioden mellan 1993 och 1999, liksom framtida stöd, vars utbetalning avbrutits av de irländska myndigheterna, skall det även erinras om att kommissionen i det ifrågasatta beslutet uttalar sig uteslutande om de utgifter som enligt de irländska myndigheterna skall finansieras genom EUGFJ i förhållande till räkenskapsåren 1997 och 1998. Det ifrågasatta beslutet rör inte det ovannämnda stödet. Det innehåller inte någon bestämmelse enligt vilken dessa myndigheter tillfälligt eller slutligt skall upphöra att betala ut detta stöd till sökanden.

57 Under dessa villkor kan de irländska myndigheternas beslut att upphöra med utbetalningen av detta stöd under inga omständigheter betraktas som en direkt och nödvändig följd av det ifrågasatta beslutet.

58 Av de olika handlingarna som bifogats ansökan följer för övrigt att de irländska myndigheterna den 22 september 1999 beslutade att upphöra med all utbetalning av stöd till sökanden i avvaktan på ett rättsutlåtande. Den 22 november 1999 upplyste de sökanden om att det i detta meddelande rekommenderades att inte göra någon utbetalning fram till dess att medlingsförfarandet avslutades och till dess att ett beslut av den avdelning som är ansvarig för avslut av räkenskaper antagits. Den 15 mars 2000 blev sökanden upplyst av de irländska myndigheterna om att all utbetalning av stöd hade upphört i avvaktan på resultatet av diskussionerna med kommissionen om huruvida sökanden hade rätt till gemenskapsstöd.

59 De irländska myndigheternas beslut att upphöra med utbetalningarna till sökanden av det stöd som avses i punkt 56 ovan fattades således före det ifrågasatta beslutet. De irländska myndigheternas beslut kan därför inte anses som en direkt följd av sistnämnda beslut. Beslutet framstår som en försiktighetsåtgärd som har inspirerats av den ståndpunkt som kommissionen angav i sin skrivelse som den 3 augusti 1999 ställdes till de irländska myndigheterna, vilken återges i ansökan och enligt vilken "[sökanden] är en offentlig enhet och inte [har] rätt till stöd i enlighet med artikel 2.2 b i förordning nr 2080/92", varför "de utbetalningar som gjorts till [sökanden] inte kan samfinansieras av gemenskapen inom ramen för beskogningsprogrammet".

60 Även om det ifrågasatta beslutet utan tvekan har föranlett de irländska myndigheterna att förlänga giltigheten för deras beslut att upphöra med utbetalningen av stöden i fråga till sökanden, kan denna omständighet inte påverka vare sig den analys som gjordes i föregående punkt eller det konstaterande som gjordes i punkt 56 ovan, av vilka det följer att det ifrågasatta beslutet inte har någon bindande rättsverkan vad avser detta stöd.

61 Med stöd av detta konstaterande finns det anledning att tillägga att det beslut att upphöra med utbetalning av gemenskapsstöd till sökanden som de irländska

myndigheterna eventuellt kommer att fatta i händelse av att Irland inte får framgång med sin talan, och den förlust av finansiella medel som kan bli resultatet för sökanden, inte kan betraktas som direkta och nödvändiga följder av det ifrågasatta beslutet. Tvärtom kan en utbetalning gjord av dessa myndigheter av ytterligare stöd till sökanden inte anses som en underlåtenhet från deras sida att korrekt genomföra det ifrågasatta beslutet, utan innebär, i det aktuella rättsliga och faktiska sammanhanget, att de ställs inför ett beslut av kommissionen som från finansiering från EUGFJ undantar utgifter som hänför sig till detta stöd.

62 Av övervägandena i punkterna 56—61 ovan följer att det ifrågasatta beslutet inte direkt påverkar sökandens rättsliga situation avseende det stöd som avses i punkt 56 ovan.

63 Det är vidare lämpligt att betona att sökanden kan erhålla ett effektivt skydd mot ett eventuellt beslut av de irländska myndigheterna att inte utbetala gemenskapsstöd till sökanden genom att använda sig av de rättsmedel som finns tillgängliga vid de nationella domstolarna, vilka visserligen enligt rättspraxis (domen i det ovannämnda målet Foto-Frost, punkterna 11—20), inte har befogenhet att själva fastställa att de gemenskapsrättsliga bestämmelser som åberopas av dessa myndigheter för att rättfärdiga sitt beslut är ogiltiga men som däremot, i förekommande fall, i enlighet med artikel 234 EG kan framställa en begäran om förhandsavgörande till domstolen vid tveksamhet avseende giltigheten eller tolkningen av bestämmelserna i fråga (se den rättspraxis som nämns ovan punkt 49).

64 Mot bakgrund av ovanstående analys anser domstolen att sökanden inte berörs direkt av det ifrågasatta beslutet. Eftersom sökanden inte uppfyller ett av de krav för upptagande till sakprövning som uppställs i artikel 230 fjärde stycket EG, är det inte nödvändigt att pröva huruvida sökanden är personligen berörd av detta beslut.

65 Av detta följer att förevarande talan skall avvisas eftersom det är uppenbart att den inte kan prövas i sak.

Interventionsansökan

66 Eftersom det är uppenbart att förevarande talan inte kan upptas till sakprövning, finns det inte anledning att pröva Irlands ansökan om att få intervenera till stöd för sökandens yrkanden.

Rättegångskostnader

67 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden, förutom att bära sin rättegångskostnad, skall förpliktas att ersätta kommissionens rättegångskostnad. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

68 Med hänsyn till att det inte finns anledning att pröva interventionsansökan skall Irland bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

1) Talan avvisas eftersom det är uppenbart att den inte kan prövas i sak.

2) Sökanden skall bära sin rättegångskostnad samt ersätta kommissionens rättegångskostnad.

3) Irland skall bära sin rättegångskostnad.

Luxemburg den 25 april 2001

H. Jung

Justitiesekreterare

J. Azizi

Ordförande